

- רצה להתחזק? תחזיק באור השבת
- מישהו לקח עליך אחריות
- קיום התורה
- ליקוטי תפילות עם טעם חדש
- ענוה עד אין סוף
- התורה הזמנית:
- שימוש הצדיק מציל מקול הברה
- הידידות באות לעודד ביסופין
- האור של רבי נתן
- ההסתרה שמביאה לגילוי הצדיק
- איך מספרים סיפור?
- הידבק בגן עדן של השי"ת
- טיפול בעציצים בשביעית
- עלי מרפא
- שערי הגלילין
- יין הנגבי
- למעשה
- בני היכלא
- דרכי נועם
- טעם גן עדן
- כוכבי אור
- עונג הפרשה
- חנך לנער
- שאל בני
- הלכה פסוקה

גליון שבועי למבקשי התרופה והעצה לעובדא למעשה במשנת רביה"ק מוהר"ן מברסלב זיע"א

עלי מרפא

רבי נתן מדבר אליך!

אחוז עצמך בשבת קודש ותתחזק

ב"ה יום ו' ערש"ק תקצ"ח, נעמרו

...פי שבת קדש הוא עצה נמלאה על הכל, בבחינת שבת אגן על אדם הראשון וכו', וכמו שבאר אור עינינו שפאשר מגרשין את האדם וכו' צדיק להעמיד עצמו אצל שבת וכו', ועקר פנתו הוא במקשיטות לעמד עצמו אצל שבת, פאשר פתבתי לגיל, וגם בזה יש הרבה לדבר. פי אין לנו במה להחיות עצמנו פי אם בקדשת שבת כפשוטו, ובקדשת הצדיק האמת, שהוא שבת דקלחו יומי, והוא מגלה לנו וממשיך לנו קדשת שבת ושקחת שבת. והעקר - שאז נגלה המקורת ישראל, מה שהשי"ת מתפאר עם כל אחד מיתר אל בפרטיות, אמלו עם היריע שפגועים, שהיה החיות והקיים של כל ימות השבוע, וגם בזה יש בלבי תהלה לאל הרבה לדבר, ואם יהיה ה' עמנו, נזכה לדבר בזה בעזרת יתברך. ואשר פתבתי, שבעת שעובר ההרפתקאות והבלבלים, אי אפשר להרגיש חסדי ה', רק אח"כ - פשפופתי קצת - אז ואים נפלאות חסדי ה', זאת אני יודע מכבר מימים רבים, וכבר דברתי מזה עם אדמו"ר ז"ל בעצמו ואמר לי שכן הוא, אך אנכי"ב היה פנתו שיתחזק האדם דיקא בעת החרוק הגדול למצא איזה הרקבה עד שיקדש אז דיקא חסדי ה' ונפלאותיו. ועכ"פ יאמן בהם באמתה שלמה, שבדאי השי"ת טוב לכל בכל עת, וכבר עזר לו הרבה ובדאי לא ירוב אוהו גם עתה. וזה עקר הפלחמה - להפך יאמן ואנחה לששון ולשמחה, וכבר דברנו בזה הרבה, ועוד חזון למועד. שיתקח ה' עינינו לדבר בזה, ללמד וללמ"ם... נתן מברסלב

ההצלחה שלך חתומה, בערבות

לכל אדם ייעוד ותכלית נשגבה. מה שמבטיח את השגת המטרה היא ערבות עתיקה, וכדי להבטיח זאת חייבים להתקשר לצדיקים.

אותם לכדי הארה אחת וחג אחד. כך ממש נבראת שלימות. נר ועוד נר, צעד אחר צעד. הינך לוחם עם יוונים בפעולותיך הקטנות, אך בעיקר באמונתך והכרתך שצעדיך הקטנים והיומיומיים כרוכים וקשורים תמיד עם תכלית אחת עצומה ושלימה.

מה חיוני כל כך בהתקשרות לצדיקים? שאילולא אורם, בקלות עלולים לזנוח את היעדים הגדולים לשם הגענו לעולם.

נר חנוכה מופיע תמיד כרוך עם פרשיות יוסף הצדיק. זהו עניינם של הצדיקים - לקשר את שתי קצוות חיינו: התכלית הנחשקת אך הרחוקה מאוד, מחד. ההווה המתבוסס במאבקי היומיום, מאידך. לעשות מהקצוות הללו אחד מואר ומורם.

הערבות של הצדיקים

הנהגתו של יוסף תמוהה לכאורה. שוב ושוב הוא מעורר תחבולות שונות ומשונות. מדוע? יוסף, הצדיק, מבקש להודיע: שימו לב, יש בעולם ערבות. המעשים של כל אחד מכם. היהדות שלו שלך ושלכם, חייבת לשאוף לשלמות אחת, להגשים את הנשגב והנעלה ביותר. הינכם מוכרחים את הצוותא שתאחד אתכם. הינכם זקוקים בהכרח למי שיכרוך את כל הפעולות הפרטיות לכדי מקשה אחת ובניין אחד שלם. אתם חייבים להכיר בנקודת הצדיק.

מה חיוני כל כך בהתקשרות לצדיקים? שאילולא אורם, בקלות עלולים לזנוח את היעדים הגדולים לשם הגענו לעולם. ברגע של קטנות מסוגל אדם גם למכור את יוסף עבור נעליים. לוותר על תכליתו עבור קשיים ובעיות יומיומיות. לשכוח את השלמות הנחשקת בעד קטנות חולפת. ההכרה ביוסף וההתקשרות עליו היא ערבות להשגת שלמות.

חנוכה הוא חג של אור. ההארה הזו מציגה בפנינו בבואה של תכלית. הצדיקים יורדים אלינו ומציירים לנו איך נראית שלמות, איך נראה הבניין אליו אנו שואפים. הם גם משלשלים ומורידים עד אלינו ממש עצות פשוטות, ברות השגה, לקיימן כבר היום ממש.

לא כל אדם נולד ומשרה מסודרת בידו. בדרך כלל נדרשות הרבה שנות עמל, והרבה גישושים וניסיונות ובעיקר הרבה סיעתא דשמיא - כדי להגיע אל המשרה הנחשקת והמשכורת אשר בצידה. ובינתיים מה? אדם מן הישוב מבין: יש לפניי כברת דרך עד להשגת היעד, בינתיים אתעסק במה שלפניי, אשמח במה שיש ואתקדם בעזרת השם.

קיבלנו ירושה עצומה - יהדות. גובהה עד שמים, היקפיה ללא גבול, מדרגותיה לאין שיעור. והבניין העצום הזה נבנה דווקא דרך יהדות פשוטה. מעשים יומיומיים, קביעות ועקביות. כך נראית הדרך אל השלמות.

על אם הדרך, תוך כדי צעדים קטנים ומודדים, פזורים אוצרות של ממש. שם מוצפנים היסודות החשובים והחיוניים באמת: שם הינך רוכש מידות טובות, סבלנות, ענווה, אהבת חסד. שם הינך מסתגל להפעיל שיקול דעת, לנהוג בתבונה.

הדברים נכונים ומובנים בהשגת יעדים מן העולם הזה. ולא פחות מכך אף בהשגת תכלית עולם הבא. היסוד פשוט - מטרתי היא להקים מגדל ענק של מלכות שמים בעולם. אך אין היעד הנשגב נפרד מסדריי היומיומיים, הננסיים והפשוטים. אדרבה, בצעדי הקטנים הנני עוסק ביישובו של עולם. קונה יסודות ורוכש ידיעות חשובות. כל אלו יובילו אותי אל המטרה.

הלוואה בערבות

אדם מבקש הלוואה, איך יידע המלווה שכספו ישוב אליו? הוא ידרוש בתמורה ערבות בטוחה. לפנינו תכלית עצומה, ואילו בהווה הננו רחוקים מהשגתה. מי יבטיח שנשלים את הפרויקט, ושנגיע בסופו של דבר אל המטרה? אכן, ערבות בטוחה מאוד מגבה את חיינו - המצוות. מצווה מלשון צוותא. היהדות הפשוטה על מצוותיה והנהגותיה היומיומיות היא-היא הערבות המבטיחה ומחברת אותנו כבר מתוך ההווה וההיום - אל התכלית העתידית הנשגבה והשלימה.

ניצבים אנו במוצאי חנוכה. מה לימדונו הנרות הללו? הם זרחו במחשכי הגלות והאירו את דמותה של השלמות. הזכירו שיש תכלית ואף הורו איך נגיע עד אליה, ממש מתוך היכן שאנו עכשיו. הנרות האירו אחד-אחד. בצעדים. לאט. אך מנורה אחת איחדה

חק ולא יעבוד

יום	יום לחודש	יום מוהר"ן קמא	ליקוטי הלכות ח"ב	משנה ברורה ח"ו	דף היומי תענית	עלים לחיוב
שבת	ז	ב	קעה	קלנ:	כט	רנו
א	ח	ג	קעו	קלה:	ל	רנז
ב	ט	ד	קעז	קלד:	לא	רס
ג	י	ה	קעה	קלה:	א	רס
ד	יא	ו	קעט	קלה:	ג	רסא
ה	יב	ז	קפ	קלו:	ד	רסב
ו	יג	ח	קפא	קלז:	ה	רסג

עיון התורה הזמנית: ליקוטי מוהר"ן קמא. סימן כ"ב

הרבי שמביא לידי קיום

כשהאדם אינו בקו הבריאות, הרי יש אז 'שולחן ערוך'... רבינו עצמו אמר פעם 'כשבריאיים, צריכים לעשות ולעשות ולעשות, כשלא בריאים, מניחים בצד את ניסור הברזל', הכוונה היא על העבודות הקשות שיש בעבודת ה'.

נקח למשל את העצה של חצות, כשאדם לא בריא ח"ו, סובל חלילה מכאבי ראש, הרי יש כבר דיבור של רבינו על זה, 'צריך לשמור את המח', רבינו גם אמר לרבי בער 'החצות שלך יהיה בשעה שלש', אבל אם האדם בריא צריך לעשות לעשות ולעשות.

רבי נתן אמר 'שמעתי מרבינו ז"ל שיעקר העשייה והמעשים טובים הוא צדקה'. זה כל הענין של רבינו. תורה ותפילה ולהרבות בצדקה, ולשמור על הזמן, ולקום בעת רצון. ולבד מזאת הכח של הרבי הוא גדול ועצום שזה עוזר לבא לדברים האלו. אילו לא היה כוחו גדול כ"כ, מדוע יש לרבינו כח יותר מכל שאר הצדיקים, והלא גם המה דברו מחצות ומהתבודדות, אלא שהכח של רבינו ג"כ נכנס כאן, הוא באמת מדבר מזה, אבל גם מביא אותנו לידי קיום. הרי בכל זאת הוא הרבי שלנו, לא רק שהוא דיבר וזה כתוב בספר, אלא הוא מביא את האדם לקיים את הדברים, וגם מי שלא יכול לקום חצות, לכל הפחות הוא מבקש על זה מהשי"ת, ומשתדל לקום כמה פעמים בשבוע, לכל הפחות הוא יודע שיש מושג כזה, מדבר דיבור לפני השי"ת, נכסף, משתוקק, וגם מתאמ להגיע לזה.

--- זו גם היתה האהבה של רבינו לכל ישראל, הוא דן כל אחד לכף זכות, כאלה לשונות של התחזקות לא שומעים בשום מקום. גוואלד, זייט איין נישט מייאש' אלי מתקרבים אנשים שהשאול תחתיות מעט בשבילים'. כי רבינו לא ריחק אף אחד, לא היה קיים אצל רבינו שום נידח.

נצוד לשונך הלכות לשון הרע

אסור לשמוע לשון הרע ללא תועלת, ואסור לקבלו בשום אופן. אך צריך לחשוש ללשה"ר ולשמור עצמו או אחרים מזנך, ובתנאי שלא יקבל את הלשה"ר רק להשמר בלבד, מבלי להוריד מערכו וכ"ש שלא להזיקו. רק יעמידנו על חזקת כשרות.

אסור לקבל לשה"ר על כל אחד מישראל, חוץ מאלו שיצאו מכלל ישראל ר"ל כגון: יהודי המשתמדם. הכופר במזיד באחד מ"ג עיקרי האמונה. הפורש מדרכי ציבור. המחלל שבת במזיד בפרהסיא. העושה עבירה להכעיס. והמוסר לשלטונות של גויים או ליהודים השולטים שלא ע"פ דין תורה.

אם חטא במזיד כמה פעמים ואינו מקבל תוכחה, או השומר תורה שעבר על איסור מפורסם כ"פ, מותר לקבל עליו רק לשה"ר מעין אותה העבירה, ואסור לקבל אם מספרים עליו שעבר עבירה אחרת שאינו מוחזק לעבור עליה, רק לחשוש. קיצור הל' לשה"ר פ"ד ס"א.

איך לה' דבר שהבעל דבר יוכל להטעות את האדם וכהפך עברות גמורות למצוות - כמו בענין המחלוקת, ששם מרקד הבעל דבר הרבה:

(איצור היראה, מחלוקת וניצחון כג' ע"ש)

ליקוטי תפילות

נתן רצה לסייע לנו לקיים את כל היהדות, הוא נתן לנו כלי גדול ועצום כזה, תפילות מופלאות על כל נושא ונושא, הכתובות באופן שכל מי שאומר אותם נדמה לו שתפילה זו נאמרה ונכתבה בשבילו במיוחד - ממש תפילות של רוח הקודש. שהרי בפנימיות לבבו של כל אחד בוערת אש פנימית של רצון להתקרב לה', אלא שהאדם אינו מרגישו מחמת ייאושו שכלל אינו יודע איך שייך להתקדם בעבודת ה', ואיך שייך לצאת מהרגליו הלא טובים וכו' וכו', כל אחד ואחד לפי ענינו.

וכאן יש לנו מתנה נפלאה כל כך, שכל מי שאומר אותה עם קצת שימת לב, יכול להווכח בכח האדיר הנמצא בספר הקדוש הזה 'ליקוטי תפילות' - כי יש בספר הזה כח עצום לעורר את הרצונות של האדם לעבודת ה', ולהכניס בו התעוררות להיות קרוב יותר לה', מכל מקום בו הוא נמצא, הן בירידה והן בעלייה.

כל זאת חוץ מעצם פשטות הכח שיש בתפילות אלו לעורר רחמי שמיים ולפעול ישועה בכל דבר, ובפרט שהתפילות מיוסדות על התורות בליקוטי מוהר"ן, ורביז"ל הזהיר כמה פעמים בכמה מיני לשונות לעשות מהתורות תפילות ונעשה מזה שעשועים גדולים למעלה. ואמר: שעדיין לא עלו שעשועים כאלו לפני השם יתברך כמו אלו השעשועים שנעשים מתפילות אלו שעושים מהתורות.

לקראת הלילא של מורינו ר' נתן ז"ל אמרנו לעורר כמה נקודות בענין הספר הנודא שחיבר 'ליקוטי תפילות':

א] הספר הנודא הזה הוא כולו תפילות תחינות ובקשות, ריצויים ופיוסים וידויים והתעוררות גדול לנפשו, שיעורר האדם את עצמו לזכור את אחריתו, וכיסופים וגעגועים גדולים ועצומים לה' יתברך, והשתוקקות נמרץ לעבודתו ולתורתו יתברך, כל תפילה כל תחינה כל בקשה המוכרח לכל איש ואיש אשר יודע את נגעי לבבו ומכאוביו, הכל כאשר לכל ימצא בתוך תפילות ובקשות הללו, אשרי שיאחז בהם' (מלשון שער הספר).

ב] ר' נתן אמר, שעתיד האדם ליתן את הדין על כל יום שלא אמר ליקוטי תפילות, וכאשר שאלו אותו היאך אמר דבר זה, השיב שכאשר ישאלו את האדם למה היה רחוק מה', יאמר האדם שהיה לו יצר הרע ולא הצליח להתגבר, ואז יאמרו לו, וכי למה לא אמרת ליקוטי תפילות - אילו היית אומר ליקוטי תפילות היית יכול להתגבר.

ג] מי שמתבונן בדיבור זה, אינו יכול שלא להתפעל ולהתרגש ולקבוע את עצמו למעשה בקביעות יום יומית בספר הקדוש 'ליקוטי תפילות'.

ד] נתן לא כתב עוד ספר כדי להוסיף לנו עוד חובה על שאר חובות היהדות שמוטל עלינו לעשות בכל יום, להיפך, ר'

הליכות

שיחות ומנהגים

בנים

תִּדְרֹפוּ הֵיךְ לְסֵפֶר הַכֵּל לְפָנָיו, סֵפֶר לֹא גַם זֹאת. וְאָז אָמַר לוֹ רַבְנוּ: 'שְׁנֵי דְבָרִים לֹא עֲשִׂיתָ פְּרָאיו: הָאֶחָד, כִּי אֵינְךָ שׁוֹרֵץ אֵינִי שֶׁתִּשְׁקַח אוֹרְחֵי גֵוָן, כִּדְי שֶׁתִּשְׁתַּכַּח לְדָבָר עֲמוּם. וְהַשֵּׁנִי, וְכִי לֵלְךָ מְרַבְּעִים?'

רַבְנוּ הַקְּדוֹשׁ אָמַר: 'נוֹהָגִים הָעוֹלָם, שֶׁשֶּׁפֶת־הַלֵּל מִתְעַקֵּשׁ מִכֵּן אוֹתוֹ, וְאֶחָד כֶּן מִבְּקֻשִׁים אֵת סְלִיחָתוֹ. אֵינִי אוֹמֵר: לֹא לְהַכּוֹת וְלֹא לְהִתְרַם. יְדוּעַ דַּעַת רַבְנוּ לְבָלִי לְהַכּוֹת וְלְהַרְבִּיץ לְבָנִים הַקְּטַנִּים. וְהֵי אוֹמְרִים אֲנִי, אֵךְ שֶׁתִּבְטַח (משלי יג, כד): 'הוֹשִׁיעַ שְׂבָטוֹ שׁוֹנֵא בְנֵי, אֵין הַפְּנָה שֶׁצָּרִיךְ דוֹקֵא לְהַפּוֹת מִמֶּשׁ, אֶלָּא שִׁטְיֵל מְרוֹת וּמוֹרָא עֲלָיו, כְּאֵלוֹ הַשּׁוֹט תּוֹלֵה וְעוֹמֵד מוֹכֵן לְהַכּוֹתוֹ, וְשִׁיעוּעַ הַתִּינוּק שֶׁהַשּׁוֹט וְהַשְּׂבָט עוֹמֵד מוֹכֵן לְהַפְּאֵה - "דַּעַר רוֹט לְקַחַת צַד אֶחָד בְּזוֹה, כִּי הֵי אֲנִישִׁי כּוֹ אֵין הָאָדָם יְכוֹל רַק לְקַחַת צַד אֶחָד בְּזוֹה, כִּי הֵי אֲנִישִׁי שְׁלוֹמֵנו מְרַבִּים הַרְבֵּה בְּכִבִּיּוֹת וּבְבִקְשָׁה מֵעֵמֶק הַלֵּב עֲבָרָם, וְהֵי מְרַבִּים עֲפֹהִים בְּדַבְרֵיהֶם קְדוּשִׁים שֶׁל יְרֵאת שְׁמַיִם, וְגַם נוֹתְנִים לָהֶם מִפְּעֵם לְפַעֵם מִתּוֹת.' (שיח שרפי קודש)

רַבְנוּ אָמַר: - "הַדְּרִי צָרִיךְ לְבַקֵּשׁ מִה' יִתְבָּרַךְ, שֶׁיִּצְחָק שִׁיחָיו לוֹ הַרְבֵּה בָּנִים, אֵיךְ שִׁיחָיו. כִּי שֶׁיִּבְרָא הַמַּיְסִיחִים וְיִתְקַן אֵת כָּל הָעוֹלָם, וְיִתְקַן גַּם אֵת זֶה".

רַבְנוּ אָמַר: "הֵייתִי יוֹרֵעָה שִׁיחָיו לִי בֵן, אֵךְ שֶׁרַק לֵךְ לְבִית הַכְּנֻסָּת עִם הַטְּלִילִת וְהַתְּפִלִּין, הָעֵקֶר שִׁיחָיו לִי בֵן".

רַבְנוּ אָמַר: "אִשָּׁה יוֹלְדַת שֶׁחָסְרָה תְּלָבָה, טוֹב יוֹתֵר שֶׁתִּמְסַר הַתִּינוּק לְאִשָּׁה מִיִּנְקוּת אַחֲרֶיהָ, מִשֶּׁתִּפְסֵק לְהַנְיִקוֹ וְיִזְנֶהוּ בְּמַאֲכָלִים אַחֲרֵים".

רַבְנוּ אָמַר בְּלִשׁוֹן תְּמִיחָה: - "מֵה טַעַם שֶׁלְּבָן הַזֹּלֵד מִמְתִּינִים לְתִנֵּית שְׂמוֹ שְׂמוֹנָה יָמִים, וְגַבַּת לֹא?" וְלֹא סִיָּה. (רבי לוי יצחק שמעה באומאן מרבי אייזיק אייזנשטיין).

מוֹהַרְנ"ת הֵיךְ רִגִּיל לְקַח לְבִיתוֹ אֵת הָאוֹרְחִים הַנְּשָׂאִרִים בְּבֵית הַמְּדֻרָּשׁ, אֵךְ עַל פִּי שְׁשׁוֹנִים אָדָם לֹא רָצָה לְקַחְתָּם. פִּיעַם בְּשִׁבְתָּ אַחַת לְקַח אוֹרְחֵי אֶחָד, שֶׁהֵיךְ לְבִישׁ בְּבָגְדִים כְּבִזִּים וְיִגָּזִים מֵאֵד, עַד שֶׁלְּבָנוּ רַבִּי יִצְחָק שִׁיחָיו אֵז יָלַד קֶטָן, לֹא רָצָה לְהִתְקַרֵּב וּלְשִׁבְתָּ אֶצְלֵי שְׁלַחַן הַשִּׁבְתָּ, בְּגַלְל אוֹרְחֵי זֶה שִׁיחָיו מֵאֵס לוֹ. וְהֵכָה אוֹתוֹ מוֹהַרְנ"ת שֶׁיִּשְׁבַּע דְּיָקָא אֶצְלֵי הַשְּׁלַחַן. כְּשֶׁבָּא אַחַר כֶּן מוֹהַרְנ"ת אֶל רַבְנוּ

דדני נועם

חיפוש אור הצדיק בתורתו הקדושה

ביאורים על תורה כ"ב - התורה הזמנית

ע"פ שיעורי הגה"ח ר' ניסן דוד קיוואק שליט"א

ו. וכן בכלליות בני האדם יש בחינת עצם ובשר, הינו שהחכם האמת, שהוא בחינת הנשמה להעם שהם למטה ממנו, הוא בחינת עצם, והעם הם נגדו בחינת בשר. ובשם בחינת בשר, כמו בשר הגוף בעצם האדם, הם שומעים הקול אנה, הינו קולו של החכם, ושורת גופם, בבחינת אנה שורת' וכו', ועל ידי זה יוכל לסמוך להתקרב אליהם, שהם בחינת בשר, בבחינת "מקול אנהתי דבקה עצמי לבשרי" הנ"ל. אך פשיאנים בבחינת בשר, אינם שומעים כלל קול האנה הנ"ל; ואפלו אם שומעים קולו, אינם שומעים הקול בעצמו, כי אם קול הברה:

שמיעת קול החכם

לאחר שנתבאר [באות ה] שעל האדם לקבל את הארת נשמתו שתאיר לגופו, מוסיף רבינו שהאדם יכול וצריך גם לקבל הארה מהצדיק שהוא בבחינת נשמה לכל ישראל, וכולם יכולים לקבל את הארתו, וזהו עניין נורא ונפלא מאוד, שכשאדם מקושר לרבינו הוא יכול לזכות לשמוע כביכול את הקול אנה של רבינו, ועי"ז נבנו עזות גופו, וזוכה להארה נפלאה,

ועניין זה הוא מה שרואים שאדם מקבל לפעמים התעוררות שלא לפי מדרגתו, כגון בציון רבינו וכדו', או התעוררות שבה מעצמה בלא שעסק בזה כלל, שזה בחינת מה שנשמתו שמעה את הקול של הצדיק ועי"ז זכתה להכניע את עזות הגוף ולקבל את הארה מהצדיק, והדרך לזכות לזה הוא ע"י השימוש שמשמשים את הצדיק כפי שמתבאר בהמשך [באות ח]. אלא שמוסיף רבינו לבאר שאם אין עוסקים בשימוש לצדיק ולשמה שיש בזה סכנה של התעוררות הקול הברה שמתעורר בכל פעם שמתעורר קול דקדושה, וזה מה שמתבאר באות הבאה.

ז. וקול הברה הוא דע, כי שנשתעורר קול דקדושה איז מתעורר ממנו קול דסטרא אחרא פי על ידי העברות נבדאים מהבליים, והם צועקים: הב לן מונוי, הב לן חיי, וכשאיין מתגבר ומתעורר קול דקדושה הם נחים, אך תכף שמתעורר קול דקדושה הם מתעוררים תכף ומתחילים לצעק ולקטרנג נגדו, וזהו קול ההברה שיוצא מקול הקדושה, וזה בחינת (זמיה י"ד): "אם עניינו ענו בנו" אין ענייה אלא לשון צעקה (עיי' רש"י פ כי תבא ד"ה ענייה ובגמ' סוטה ל"ב): הינו שהעונות צועקין בנו בתוכנו ממש על ידי שנתעורר קול דקדושה, וכמו שכתוב אצל הצרפתי (מלמי א י"ז). "באת אלי להזכיר את עונתי" הינו: כל זמן שלא היה שם אליהו ולא היתה הקדושה גוברת כל כך היו העונות שלה נחים, אך על ידי שנתעורר שם קדושה אליהו היו נזכרים ונתעוררים עונותיה לצעק ולקטרנג עליה וכו' וכו'.

נמצא, בין קול אנהת האדם בעצמו אינו שומע אם אינו בבחינת בשר שהגוף רחוק כל כך מהעצם הנשמה עד שאינו בבחינת בשר ואיז אינו שומע קול אנהתו, וכן קול אנהת החכם אם אינו בבחינת בשר להחכם אינו שומע קולו כי אם קול הברה פנ"ל.

הסכנה של קול הברה

בזה מוסיף רבינו לגלות עניין נורא מאוד, והוא שבכל פעם שמתעורר קול דקדושה מתעורר כנגדו קול הברה, שהוא הקול של הסטרא אחרא שיונק מעוונותינו שמתעורר לקטרנג, דייקא מחמת שאנו רוצים להתעורר בקול דקדושה.

הקול הברה הזה הוא שורש כל הכלבולים והמחשבות שמבלבלים את האדם ומרחקים אותו מעבודת השי"ת. הן מחשבות של חלישות הדעת שמרגיש שהוא רחוק מעבודת השי"ת ושאיין לו שום שייכות אל הקדושה, הן כל מיני כלבולים בדרכי עבודת השי"ת שמבלבל את האדם לחשוב על

הגאון שפייס ילד

היה לראות התנהגות נמהרת זו, הוא פנה אל הילד, לקח את ידו ואמר לו בעדינות: "מדוע אתה חוטף כך בחיפזון, האם אינך יכול לקחת לאט? בפעם הבאה תיקח אבל לאט". הוא אמר זאת בשקט וברוגע כדרכו. לא בצעקה ולא בנימת גערה.

הילד חזר לעיסוקיו, אולם אותו גאון בתורה וחסיד במידות, לא יכול היה לשוב לסדר היום. ברגישותו הרבה חשש שמא הילד נפגע מדבריו אתמול בסעודה שלישית. במשך כל השבוע עמדה התקרית לנגד עיניו.

בליל שבת הבאה, כשהופיע רבי אלחנן בבית הכנסת, שאל על אחד האברכים שהיה מקורב אליו. האברך הגיע מיד. פנה אליו רבי אלחנן: "שמע, בשבוע שעבר ביישתי ילד ברבים ואני רוצה לפייס אותו, אבל אינני יודע מיהו". הוא ביקש מהאברך שיחפש את הילד ויקרא לו.

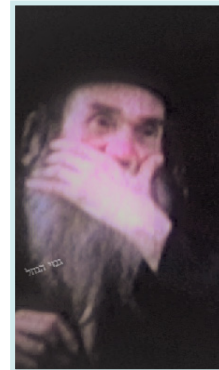
אחרי בירורים קצרים נודע אל מי כוונתו. יצא האברך החוצה ומצא את הילד, משתובב כדרכו. כשקרא לו, התפלא הילד מה חפצים ממנו. "רבי אלחנן רוצה לומר לך משהו" אמרו לו. הילד היסס, אולם האברך עודדו שכדאי לו לבוא...

כשראה רבי אלחנן את הילד, אורו עיניו. שוב לקח את ידו, ואמר לו ברוך: "בשבוע שעבר ביישתי אותך ברבים ואני רוצה לפייס אותך". הילד היה המום. ורבי אלחנן המשיך: "הבאתי לך פעקאלע עם דברים טובים ואני מבקש שתסלח לי..." הוציא מכיסו שקית מלאה ממתקים ואמר לו: "זה בשבילך. רק תגיד שלוש פעמים: אני מוחל לך".

הילד אמר במהירות "מוחל, מוחל, מוחל", חטף את הפעקאלע ורץ החוצה בשמחה... ורבי אלחנן, הישיש בן השמונים, פנה לעבודתו הקדושה בשמחה יתירה, על שעלה בידו לתקן את העוול שגרם, לדעתו הזכה, ולענוונותו היתירה, לאותו ילד יהודי טהור בן שבע...

גדול היה החסיד רבי אברהם אלחנן ספקטור, מגדולי חסידיו ברסלב בפולין ומאוחר יותר בירושלים, מנכדי ה'חוצה' הק' מלובלין, לא רק בתורה וביראה, בצדקות ובחסידות, אלא גם בעניינים שבין אדם לחברו.

רגישותו לזולת היתה מפעימה. עד כדי דקויות, שאדם מן השורה דש בעקביו ואינו שת לבו אליהן.

החסיד רבי אלחנן ספקטור זצ"ל

שעת רעוא דרעוין של שבת קודש בבית הכנסת הברסלבי בשכונת תל-אזרה הירושלמית. לאחר תפילת המנחה, המתפללים ישובים סביב השולחן לסעודה שלישית, וביניהם נראה גם רבי אלחנן, המתגורר בקרבת מקום.

על השולחן נחו צלחות 'טחינה' 'חריק' ועוד מאכלים ירושלמיים של סעודה שלישית. בכניסה לבית הכנסת השתובבו להם כמה מילדי המתפללים, כשמידי פעם ניגשים הם אל השולחן, 'חוטפים' משהו לאכול ושיבים למשחקיהם.

לפתע ניגש ילד כבן שבע, שובב ומלא מרץ אל השולחן, עיניו נחו על צלחת הטחינה, אלא שזו היתה רחוקה מדי ממנו, הושיט הילד ידו כדי למשוך את צלחת הטחינה אליו - מבלי ששם הוא לבו לגאון והחסיד היושב במקום - הניסיון לא צלח, תכולת הצלחת ניגרה על השולחן, בדיוק היכן שישב רבי אלחנן.

לרבי אלחנן, אדם אצילי, נקי ומסודר, קשה

לעיבוד ההתבוננות בספרי רבינו ז"ל

לחידודא

תשובה לחידה הקודמת:

אחר אמירת איזה תורה רקד רבינו"ל הרבה, ומתי נאמרה? אחר תורה ח' בליקוטי מוה"ר קמא, שנאמרה בשבת חנוכה תקס"ג. (חיי מוה"ר"ן ד).

הזוכה: אבי גדיאל, הר חומה זכה בשובר יכזי ע"ס 100 ש"ח עבור טיסה לאמון

"זה פולל כל בני אדם שבעולם מקטן ועד גדול". מה?!

סוף ליקרמ

לכבוד מערכת 'עלה לתרופה' שלום רב!
 מובא בפרשה 'ויגש אליו יהודה ויאמר בי אדני...' ומפרש רבי נתן (הודעה ו' מ"ז) שכלל ישראל שנקראים יהודים על שם יהודה שניגש ליוסף הצדיק, וכן כלל ישראל צריכים לגשת ולהתבטל להצדיק, כמו שכתוב 'ויאמינו בהשם ובמשה עבדו', ומובא בזוהר שמשה רבינו נמצא בכל דור ודור, אך הוא נסתר ונעלם וצריך לבקשו ולחפשו הרבה. ובה טעו ה"ב שבטים, והיינו שפגמו בעצה, כי מי שזוכה לעמול ולהתייגע רבות להמתיק את החרון אף כמו רשב"י שאנו שרים בפיוט 'נעשה אדם נאמר בעבורך' ורשב"י אמר 'ראיתי בני עליה והן מועטין... ואם שנים אני ובני הן' (סוכה מ"ה) כי בימיו אות הקשת, שמרמז על חרון אף,

לא נראה על כן דוקא לו להצדיק כמו רשב"י שהוא צדיק יסוד עולם בח' יוסף הצדיק, יש כח לתת עוצת איך להמתיק את החרון אף, כמו שאמר כי לא תשכח מפי זרעו והעצה שע"י לימוד הזהר הקדוש שחיבר רשב"י נצא מהגלות. והנה השבטים הקדושים פגמו בזה שרדפו את יוסף להורגו כי חשבו שהוא עוד איזה סוג של ישמעאל או עשוי, ובה תעו מאד והרחיקו את קץ הגאולה כמובא בספרים, וגם אנו, שקראים 'חסידי ברסלב' יש להתחדש באמונה שהצדיק האמת הוא הרוצה של הדור ואילו צריך לשמוע בעצותיו כי הוא כלול משתי משיחין, משיח בן יוסף ומשיח בן דוד כמו שמביא רבי אברהם ברבי נחמן בספר 'כוכבי אור' וכשזוכים באמת לשמוע לעצותיו כגון התבודדות ושיחת

חברים ועסק התורה בכח והתקשרות בתפלה להצדיק וכו' וכו' אז נעשה המתקת החרון אף הכללי והפרטי ואז נשפע לאדם שפע רוחני וגשמי, כי הנשמה מודיעה לאדם את רצון השם וככל שאדם יותר מקושר להשם ולצדיק, אז ע"י רב גיעותו כי 'אדם לעמ'ל' יולד ראשי תיבות ללמוד על מנת ללמד (מהרש"א סנהדרין צ"ט) ולקדם לפי הבנתו ויגיעתו צריך להפיץ את דברי האמונה בעולם אם בהדפסת הספרים ונתינת צדקה לכו. ורבינו אמר בתורה ק"ה תניא 'שיראה לחדש בתורתו איזה דבר, כי זה תיקון גדול לכח הדמיון של האדם וע"י זה מתקן את היצר הרע שלו שבא מהרהורים שליליים. בכבוד רב י.ש.

עניינים יסודיים של עבודת ה' שהם רק לבעלי מדרגות וכיוצא בזה עוד הרבה הרבה מיני בלבולים, כך שהקול הברה הזה הוא באמת השורש של רוב הנפילות של בני אדם, וזה באמת סכנה נוראה, כי ע"י גם כשאדם כבר זוכה לאיזה התעוררות, זה עלול רק להחליש אותו ולהפילו לחלישות הדעת וכדו', אבל ע"י שהאדם נעשה בבחינת בשר לנשמה ולצדיק ע"י השימוש שמשמש הגוף את הנשמה, וכן השימוש שמשמש את הצדיק, ע"י ניצול מהקול הברה וזוכה לשמוע את הקול דקדושה.

והנה בוודאי שאין הדבר בא בבת אחת, ובוודאי כל ימי חייו האדם צריך להתייגע בעניין זה של השימוש, להיעשות בבחינת בשר לנשמה ולצדיק וע"י זה יהיה ניצול מקול הברה, אבל על האדם לידע את עניין זה, וע"י ידע את עוצם ההכרח של השימוש לנשמה ולצדיק, כי אם לא יעסוק בזה הוא בסכנה גדולה מאוד, ואין כאן רק הפסד של המעלה שמפסיד את ההארת הנשמה והצדיק, אלא אם אינו עוסק לקבל את הארת הנשמה והצדיק ע"י השימוש, נעשה ההיפך ממש שהאדם נמצא בסכנה הנוראה של הקול הברה.

ומלבד ההתעוררות לעסוק בשימוש לנשמה ולצדיק, יש בזה לימוד נוסף, שאכן על האדם לידע שיש עניין בזה של קול הברה, ושכל זמן שלא נזדכך לגמרי, מוכרח להתעורר קול הברה בכל פעם שמתעורר בקול דקדושה, וממילא לא יתפעל מזה שרואה שדייקא כשמתעורר לעבודת ה', דייקא אז מתחילים בלבולים ומניעות חדשים, כי אדרבא ישמח וידע שזה סימן שנכנס לעבודת ה' ועל כן מתקנאים בו המקטרגים, וידע בבירור שכל המחשבות של חלישות הדעת ושאר הבלבולים אין לו להתבלבל מהן כלל כי הם מהקול הברה, ועליו להתעלם מהם לחלוטין, וכשהאדם יודע שכך הוא המצב, ע"י יוכל להינצל מכל הבלבולים האלו, ולהישאר חתום בחותם דקדושה, וכך יזכה לשמוע יותר ויותר את הקול של הצדיק שמאיר בנשמתו, ויזכה לעלות מדרגא לדרגא.

ה. וְלִבּוֹא לְבַחֵינָת בְּשֵׁר הוּא עַל יְדֵי הַשְּׂמֹשׁ, עַל יְדֵי שְׂמֵשׂוּמָא אֶת הַחֶכֶם נַעֲשֶׂה בְּחֵינָת בְּשֵׁר לְהַחֲכֵם, וְכֵן עַל יְדֵי שְׂמֵשׂוּמָא הַגּוֹף לְהַנְשִׂמָה בְּעֵשִׂיּוֹת מַצּוּוֹת מַעֲשִׂיּוֹת נַעֲשֶׂה הַגּוֹף בְּחֵינָת בְּשֵׁר לְהַנְשִׂמָה, וּבְשֵׁהבְשֵׁר בְּבַחֵינָת הַזֹּאת אֵז (וְשַׁעֲהוּ מ"א) : 'וְיִרְדּוּשְׁלִים מִבְּשֵׁר אֶתְךָ', מִבְּשֵׁר הַנְּמוּל הַנֶּלְשָׁם יְרוּשָׁלַיִם, שְׁהִיא 'קַרְיָה נְאֻמָּנָה' (שם א), הֵינּוּ שְׂזוּכִין לְבוֹא לְאֻמוּנָה שְׁהִיא כְּלָלִיּוֹת הַקְּדוּשָׁה שְׂמֻקְבְּלִין מִצְדִּיקֵי הַדּוֹר הָאֲמִתִּיִּים, שְׂאֵי אֲבִשֵׁר לְהַתְקַרֵּב אֲלֵיהֶם כִּי אִם עַל יְדֵי עֲזוֹת דְּקַדְשָׁה, שְׁהוּא בְּחֵינָת כָּל הַקּוֹלוֹת דְּקַדְשָׁה שְׁעַל יְדֵי זֶה מְשַׁבְּרִין עֲזוֹת דְּסִטְרָא אֲחֵרָא שְׁהוּא בְּחֵינָת עֲזוֹת הַגּוֹף, וְזוּכִין לְהַתְקַרֵּב וְלְהַתְדַבֵּק אֲלֵיהֶם וְעַל יְדֵי זֶה זוּכִין לְאֻמוּנָה שְׁלֵמָה שְׁהוּא בְּחֵינָת יְרוּשָׁלַיִם קַרְיָה נְאֻמָּנָה בְּנ"ל.

שימוש לחכם ושימוש הגוף נשמה

בזה מגלה רבינו את עיקר העצה למעשה איך ליכות להינצל מהקול הברה, והוא ע"י השימוש שמשמש הגוף לנשמה במצוות מעשיות, וכמו כן ע"י שמשמש את החכם שע"י זה הוא נעשה בבחינת בשר אליו. ועניין זה של שימוש הוא עצה פשוטה ונפלאה, שאפשר לקיימה בכל עת, כי כפי מה שמתגבר לקחת את הכוחות של הגוף ולעשות עמם מעשים של מצוות, כך זוכה שהגוף נטפל לנשמה ונעשה אצלו בבחינת בשר, וכמו כן לגבי הצדיק ע"י השימוש לצדיק נעשה בבחינת בשר לצדיק, ויש הרבה אופנים של שימוש לצדיק, לעזור בהפצת דעת הצדיק, או לדאוג לבית כנסת שעל שם הצדיק, ועוד הרבה אופנים, ועל האדם לידע שאין לשער את עוצם הרווח שמרויח בכל שימוש לצדיק, שע"י זוכה לקבל את הארת רבינו בנשמתו, ולהינצל מקול הברה שהם כל הבלבולים שמבלבלים את האדם מעבודת ה' ובנ"ל.

טעם גן עדן ליקוטי מוהר"ן למעשה | תורה כ"ב [ט]

לא לחשוב על הפסדים - להתקדם...

להביא את הגאולה יותר ממה שאנו מצפים. אלא שהדרך להביא הגאולה הכללית והפרטית, תלו בכח האמונה שלנו שאנו חותמים את עצמנו בחותם החיצון, ומראים חוזק של עזות דקדושה שאנו באמת בפנים. ובשלב זה בהכרח שיהיה ירידה קודם העלייה, כי עצם הירידה, יש בה כח לפעול שני פעולות הפכיות, או לייאש את האדם שיפסיק לרצות ולהאמין שיש דרגא נוספת הממתנת לו, או להיפך, אדרבא, לעורר אצל האדם כיסופים גדולים לעלות לנשמת גבוה יותר. דווקא הכישלון רגע לפני הנצחון, יכול לעורר אצל האדם געגועים ועקשנות ועזות דקדושה בדווקא לרצות להצליח. [ה] אין הכוונה להתחזק לאחר הירידה, שבסוף יהיה עליה והגאולה בא תבוא, אלא שעצם הירידה והגעגועים והכיסופים שמתעורר אצל האדם לאחריו, הם הם הכלים להכנס לדרגא גבוהה יותר, כי על ידם בא לעזות דקדושה גדולה. אלא שהדבר תלוי בלב האדם, עד כמה הוא ברור לאורם של הצדיקים שבוודאי יכנס בפנים, ובוודאי ה' מלא רחמים, ואין שום דין אכזרי שרוצה ח"ו לגרש אותנו.

כא] ישנם הרבה סיפורים ומעשיות במשך הדורות, בהם כמעט שהגיע המשיח, ואז ברגע האחרון היה מעשה בעל דבר שהתגבר וקלקל ההתעוררות והעת רצון שהיה למעלה, והתעכב הגאולה.

גם בסיפורי מעשיות במעשה של אבידת בת מלך מסופר כעין זה, שכמעט והוציא את הבת מלך, ורגע לפני, התבלבל הענין מחמת כמה סיבות.

ב] גם בחיי האדם יש הרבה גאולות פרטיות שהאדם מאבד רגע לפני, ואז צריך להתחיל כאילו את המסלול מחדש. ולדוגמא, רביז"ל אומר שאדם צריך לעבור הרבה נסיונות בקדושה לפני כל התגלות חדשה בתורה, ופעמים שאדם זוכה להתאמן וכמעט שנפתח לו שער חדש בתורה, ורגע לפני, התגבר עליו נסיון שנכשל בה ר"ל ואז נדמה לו שאיבד הכל. ומחמת כן, הרבה פעמים נכנס סוג של שאלה בלב האדם, האמנם? השי"ת רוצה מאידך מעמיד אותנו בניסיונות בשביל להפסידנו את הגאולה?

ד] אך במאמר קדוש זה - סימן כ"ב, מתגלה האמת. השי"ת רוצה לקרבנו מאוד מאוד יותר ממה שאנו רוצים להתקרב אליו, השי"ת רוצה

הילולא דמוהרנ"ת

הק' נאמר גם עליו, וזה תלוי רק באמונת חכמים שמאמין שאצל הצדיקים יש עצה אמיתית שיכול לשנות לו כל המוח, משהו אחר שהוא אינו יודע עדיין, משהו שיהפוך לו השכל לגמרי, כי הצדיקים רואים מה שאנו איננו רואים, ואצלם התברר המדמה. ורק כך כשיאמין שכל מה שנאמר בספרים הק' מדבר אליו, אכן ישים ליבו לכל דיבור שלהם לראות שם העצה ולהכניס זאת ללבו.

ובזה השיג ר' נתן ענין רבינו הק' יותר מכל תלמידי רבינו, כי הוא הבין שהעיקר תלוי באמונת חכמים וההתקשרות לצדיק, והתקשרות לצדיק משמעותו להאמין שאצלו נמצא העצה הנצרכת לנפשו בשביל התכלית האמיתית, כי יש הרבה עצות בעולם, אך העצה הנצרכת לנשמתו, עצה שיוכל להרימו ולקרבו להשיג"ת באמת בכל מצב, זה נמצא אצל הצדיקים, בדיבורים שלהם, כי הם כוונו בכל דיבור ודיבור לכל אחד ממש ולכל מין וסוג של נפילה וירידה ולכל נסיון שיש בעולם.

אך כדי למצוא העצה צריך אמונת חכמים, להאמין בזה, וכיון שכך, הבין ר' נתן שכל התורות המופלאות של רבנו הק' שהם השגות נוראות ביותר של גילוי אלקות, כל ענינם רק להוריד ולגלות עצות למעשה, שיוכל האדם להוציא משפטו לאור, ולא רק גלויים של השגות בדרך פלפול להוסיף ידיעות וכדו'.

על פי הקדמה זו ביאר את הספר הק' ליקוטי מוהר"ן בספרו הגדול ליקוטי הלכות, ובספר זה הניח את כל היסודות לחיפוש זה, וזה עיקר עבודתנו כיום הזה, לחפש בספרי רבינו ומוהרנ"ת בתמימות ופשיטות עצה איך להחיות את נפשנו כהיום הזה, והכל מתוך אמונת חכמים שבוודאי ישנה עצה זו כאן.

אנו עומדים לקראת יומא דהילולא של גאון עוזנו מוהרנ"ת זיע"א, על כן עלינו להתעורר להתבונן בנקודה שבה עסק ביותר כל ימיו, ובמהלך בירור עומק עצה זו בספרו הקדוש (הלכות ר"ח ז) הסתלק לבית עולמו, והוא ענין אמונת חכמים.

כשהתקרב מוהרנ"ת לרבינו זה היה אחרי שכבר היה מקורב לגדולי תלמידי המגיד ממעזריטש, ושם קיבל את עיקר ענין אמונת חכמים (כמו שכתב בימי מוהרנ"ת), אך כשהגיע לרבינו השיג שיש ענין של צדיק המופלא, שאין משמעותו של הצדיק רק לבקש עצה או ברכה, אלא צדיק הוא ענין אחר לגמרי.

היינו צדיק הוא זה שיכול להאיר עצה לנפש, לגלות לאדם מה ענינו ותכליתו שצריך לפעול בעולם וכיצד יש עצה של רחמנות גם למקום שלו אף שאינו ראוי כלל וכלל להתקרבות.

ובאמת בזה תלוי כל ההתקרבות לרבינו הק' - באמונת חכמים, כי רק כך יכול האדם להוציא משפטו לאור, ולהוציא משפט אמת ועצה לנפשו מדברי רבינו הק', כי טבע האדם שבמשך ימי חייו הניח מוסכמות על כל מיני דברים, הן על אחרים ובעיקר על עצמו, שחושב מעצמו, וכבר מבין הכל, מה שווה תפילתו וכמה ערכו וכו' וכו', ולכן אף אם זוכה ללמוד הרבה ספרים ויודע ידיעות רבות בחכמת הקבלה ובחסידות ואף בליקוטי מוהר"ן, אך כל זמן שאין לו אמונת חכמים אזי כל הלימוד שלו הם בבחי' מותרות המוח אצלו כמו שנאמר אצל דואג.

כי באמת כל המכוון של רבינו הק' היה להאיר עצה לנפש האדם שיתעורר להבין שכל הנאמר בספרים

עונג הפרשה

דרך התגלות אור הצדיק

אני יוסף אחיכם:

כל פרשת מכירת יוסף היא מדרש פליאה, ופגישת יוסף עם אחיו על אחת כמה וכמה, כשראה יוסף את אחיו התנר אלילים מאד וציער אותם בכמה דרכים, עד שהתגלה אליהם באמרו אני יוסף אחיכם.

מוהרנ"ת מבאר את פרשת מכירת יוסף על ההסתרה הנוראה שיש על ענין הצדיק המופלא, כי לכאורה הצדיק ומורה דרך נצרך רק לאדם שאינו זוכה ללכת כראוי בדרך ה', או שלא השלים את עצמו בידיעת התורה כראוי, ולכן הוא צריך צדיק שיורה לו את הדרך אשר ילך בה, אבל מי שהשלים את נפשו כראוי, לכאורה הוא יכול ללכת לבדו בדרך ה', ללמוד בהתמדה, להתפלל בכח ובדבקות ולעשות את רצון ה' כראוי, ודיו בכך, איזה צורך יש לו ב'צדיק'.

ואכן בבחינה זו לפי ערכם נחלקו השבטים עם יוסף הצדיק, שהלא כל אחד מהם זכה ללקט בשדהו לפי מדרגתו, ואיך קם יוסף הצדיק ואומר 'והנה תסובינה אלומותיכם ותשתחווינה לאלומתי', ועל כן קשה היה בעיניהם אהבת יעקב לבנו יוסף על פני כל אחיו.

גם כשיצא יוסף מבית האסורים והיה ביכלתו להתודע לאביו ולאחיו, לא הודיע להם כי הוא במצרים והוא מושל בכל הארץ, כי כל זמן שאחיו לא מחפשים

סיפורי צדיקים

ישנם שני סוגי סיפורי צדיקים. ישנם סיפורי צדיקים של מידות טובות המעודדים ויתור והתגברות, סיפורי מסירות נפש ויגיעה בעבודת ה' בתורה, תפילה, גמילות חסדים, אהבת ישראל ועוד ועוד. סוג אחר של סיפורי צדיקים הם סיפורי מופתים וישועות למעלה מדרך הטבע, סיפורים המרוממים את המח מההסתכלות הטבעית על העולם, ומגלים אלקותו ית'.

כשמעבירים סיפור, העיקר תלוי במספר הסיפור, באיזה נשמה ולב הוא מעביר את הסיפור, מה הרצון והשאיפות שלו, באיזה דבר הוא מאמין, מחשיב ומעריך. הסיפור הוא לא רק העברת מידע טכני, אלא בעיקר הרוח, הניגון של הסיפור, הילד קולט מבין השיטין מה המסר העיקרי שהמספר מעביר דרך הסיפור. ולכן כה חשוב להציף את הבית בספרי צדיקים שנכתבו בצורה מעוררת השראה רוחנית [וישנם כאלו הרבה בשוק].

אין הכוונה שצריך להיות בדרגה גדולה בשביל לספר מעשיות מצדיקים, ההיפך בסיפורי צדיקים יש כח עצום, שכל אחד יכול לעורר אחרים, אך בכל זאת חשוב לחדד את המטרה והשאיפות שלנו בעת שאנו מספרים.

בענין סיפורי צדיקים של מופתים, יש לזכור את המטרה, לעורר את הלב לעבודת ה'. זו היתה כוונת הבעש"ט כאשר גילה את המושג שצריך להתקרב לצדיקים. לא כפי שמצטייר בעולם, שכל המושג רבי ומנהיג הוא לפעול ישועות בקרב הארץ, ושיהיה את מי לשאול ויוכל להשיב ברוח הקודש - לא זו היתה מטרת החסידות.

האור של הצדיקים בא לעולם לקרב בני אדם להשם יתברך באופן פנימי יותר, לרומם אותם אל מחשבות של דביקות הבורא, לעורר את הניצוץ הפנימי שיש לכל יהודי שעל ידו הוא דבוק בה', לראות את העולם בצורה פנימית, להבין שהכל אלקות, ומתוך כך ממילא להרבות בלימוד התורה ולהשקיע ביגיעת התפילה ועשיית המצוות וקבלת אור השבת והמועדים מתוך שמחה וחיות של אהבה ויראה וכו'. וזה היה החידוש של עבודתם שכל העבודה היה באופן של הסתכלות למעלה מהטבע, להאמין שיש נסתרות בבריאה. וזה היה כל הרחמנות של הצדיקים שהנהיגו את עם ישראל, להאיר בהם את אור הפנימיות, וממילא גם בדרך אגב היו פועלים להם ישועות ומופתים וכו', כי על ידי שהשיגו את פנימיות העולמות והשרש בו מושרש כל יהודי, היו מצרים בצרתם וכואבים את כאבם ומסייעים להם בכל מה שהיה בכוחם. ופעמים שהיתה כוונתם בשבירת הטבע ושידוד המערכות לגלות לעם סגולה שיש בורא לעולם, אך זה היה כל מטרתם לגלות את ההסתרה.

למעשה: סיפורי צדיקים של מופתים וישועות יש בהם כח רב לעורר את האמונה בצדיקים, אך כל מטרת האמונת צדיקים הוא להרים את האמונה בהשם יתברך להתחיל להסתכל בפנימיות הבריאה, וכאשר ידיעה זו ברוחה, אזי הסיפור מקבל משמעות אחרת לגמרי, שיכולה לפעול פעולות עצומות בנפש הילד.

(ע"פ ליקוטי ה' הל' תעניות ד, ח ועוד)

◆ השבוע ביום שלישי - עשרה בטבת, יחול יום ההילולא רבה 1777 של גאון עוזנו מוהרנ"ת זיע"א, תלמידו המובהק של רביה"ק זיע"א, עליו סמך ידיו בחייו להמשיך אורו הגדול לדורות עולם לכל אדם ובכל זמן. ועדיין אורו הגדול חי ובעור בלב החוסים כל החוסים בצילם, דבקים בתורתם ושותים מימיהם, להחיות נפשם בכל אשר יעבור עליהם. מאות סעודות הילולא יתקיימו בליל עשרה בטבת לחזק ולהתחזק בהשארתו הק'.

◆ בס"ד, במוצ"ק זה, יתקיים מעמד שמחת סיום ליקוטי מוהר"ן - מחזור כ"ו בסדר העמוד היומי, והתחלת מחזור ז', בביהמ"ד הגדול דחסידי ברסלב "אנשי הצדיק" שכונת קנה בושם בית שמש. נטילת ידיים בשעה 8:30. גדול יהיה המעמד לכבודה של תורה!

◆ הופיע! הספר המיוחד "כך מגיעים" המאיר בטוב טעם ודעת דרכי אמת ומעשה לקניין התורה ע"פ דעת רבינו ז"ל בשיחות הר"ן ע"ו. ניתן להשיג ברשתות הספרים המובחרות.

◆ מזל טוב! רבבות אלפי ישראל מסיימים ביום שני הקרוב את מסכת תענית בסדר הדרך היומי. ביום שלישי, נחל כולנו בלימוד מסכת מגילה. יהודי יקר! הצטרף היום לגיונו של מלך!

י"ר ע"י מכוון עלה לתרופה
בבל ענין או להצטרפות למוניס בדוא"ל
A028080148@GMAIL.COM
מקס או הודעה קולית: 02-8080148
במקרים מיוחדים:
054-8591148 | 053-3175211
המערסות נסגרת מידי יום ראשון בשעה 19:00

החיזוק השבועי

וְאָנִי כָּל יְמֵי חַלְדַּי אֶחָל לְהוֹדִיעַ
וְלְהַשְׁמִיעַ לְכָל מִי שִׁירְצָה לְשִׁמְעַת אֵת כָּל
טוֹב נְגִזִי אוֹצְרֵי אוֹצְרוֹת שֶׁל חַיִּים נְצַחִיִּים
אוֹצְרֵי יְרֵאת שָׁמַיִם אֲשֶׁר הִצְפִּין אֶצְלִי
עֵצָה הִרְאָה עֵצָה חַיִּים עֵצָה טוֹב הוּא
אֲדוֹנָנוּ מוֹדְנֵנוּ וְנִרְבְּנוּ זְכָרוֹנוּ לְבָרְכָה, הַשּׁוֹמֵעַ
לְשִׁמְעֵנוּ, כִּי מְלַכְד מִה שְׁאֵנוּ מֵאֲמִינִים
בְּהֶאֱמַת אָנוּ רוֹאִים גְּעִינֵינוּ, שְׂכַאֲשֶׁר
מְגִיעַ קֶצֶוֹ שֶׁל הָאָדָם, בְּפֶה וּבְכַף הַצְּלִיחַ
בְּכָל שְׁעָה וּבְכָל רֵגַע שֶׁהִלְךְ בְּדַרְכֵי הָאֱמֶת
שְׂקַבְלָנוּ מִדְּבַנּוּ זְכָרוֹנוּ לְבָרְכָה, וּבִפְרֵט
בְּפֶה שְׂזָכָה כָּל אֶחָד שֶׁהָיָה לוֹ הַתְּבוּדָּה
וּבְפֶה שֶׁהָיָה עַל צִיּוֹן שְׂפֹו הַקְּדוֹשׁ:

(מכתב ממוהרנ"ת זיע"א, יום ד' וישב תקצ"א)

יהלום

בְּשִׁעְרֵי הַסּוּפֵר מְסַתְּלֵק וְטֹרְפָה
פְּסוּל (אפיקורסות) מִתְגַּבֵּר מִמּוֹ שֵׁשׁ
הַיּוֹם אֲלֵפִים וְרַבּוֹת טֹרְפָה
פְּסוּל. אֲבָל אֲנִי מְקוּהָ שִׁדְּךָ אֶחָד
מִסְּפָרֵי רַבְּנֵי יְהוּדָה תְּקוּן לְכָל:

(דברי מוהר"ת זיע"א קודם הפסקתו, בעשרה בטבת ת"ח)

התעוררות ללימוד ליקוטי הלכות לקראת הילולת מוהרנ"ת זיע"א

מורינו ר' נתן ז"ל השאיר לנו ספר נורא בשם ספר ליקוטי הלכות - ר' נתן ז"ל בעצמו אמר 'הספר הקדוש הזה הוא 'הגן עדן של השם יתברך'.
אין לנו מושג מה הכוונה בהגדרה זו, אך דבר אחד ברור שכל הלומד היטב ליקוטי הלכות בעיון רואה שר' נתן לא הגזים בשום מילה שיצא מפיו, למרות שמתנגדיו ניסו לומר עליו שהוא אוהב להגזים בלשונותיו, ולפעמים גם לנו כתלמידיו נדמה לפעמים שהוא משתפך בלשונות גבוהים מחמת רוב התלהבותו, אך כל מי שמתעמק בדבריו הקדושים רואה איך הוא התכוון ממש לכל מילה שלו, וכל תיבה שהוציא מפיו או מקולמוסו שקולה ומכוונת מאוד מאוד. ומי שיזכור מילים אלו בתמימות שהספר ליקוטי הלכות הוא 'הגן עדן של השם יתברך', ויתבונן במשמעותן של מילים אלו, יתן לו הדבר התעוררות גדול מאוד ללמוד את הספר הקדוש הזה יום יום.

הלכה פסוקה מאת הרה"ג ר' שמעון אנשין שליט"א / מ"צ דביהכ"ס נחלת חן

טיפול בעציץ בשביעית

פתיחת גגון או תריס חלון ודלת נגד עציץ
א. עציץ הנמצא בבית ופותחים נגדו: חלון, תריס, וכל שכן אם מסירים את הגג - מכיון שהוא אוויר מועילים להשבחת הצמיחה, לכן דבר זה כלול במלאכת הזריעה האסורה בשמיטה. ולמעשה הדין תלוי במהות הכוונה וסוג העציץ, וכדלהלן.
ב. אם אין שום כוונה בפתיחת החלון לשם השבחת הצמח - הדבר מותר אפילו שלמעשה זה מועיל לצמח (שלחן שלמה עמוד צג וצט. חוט שני א ו).

וכמו כן מותר לפתוח 'גגון' שמעל חדר או מרפסת שיש בו עציץ, אם הדבר ניכר שהוא בכדי לעשות שם סוכה וכיוצא בזה (ש"ש שם).

ג. אבל אם עושים זאת בכדי להועיל לצמח [מצוי ביותר כשעוזבים את הבית לזמן ממושך, שפותחים חלון או תריס במיוחד לזה], הדין כן: אם העציץ נחשב כ'אינו נקוב בודא' - נראה שאפשר להקל בזה (כיון שיש מתירים אפילו זריעה, וכ"ש בזה דהוי דרבנן שרוה"פ מתירים

אפילו לאבריו, והוא בגרמא). ואם הוא 'ספק אינו נקוב' - המיקל יש על מה לסמוך והמחמיר תבוא עליו ברכה. אבל אם נחשב 'נקוב בודא' - אין לעשות כן (ראה בה"ל).
ד. אופנים המותרים בכל אופן: (א) אם העציץ יפסד בגלל מניעת פתיחת ה"ל באופן שלא יחלוף ההיקף גם אחרי שמיטה (ח"ש) (ב) חלון שהיה פתוח ואין סוגרים אותו בכונה שיועיל לצמח (ח"ש). (ג) אפשר שמוותר לפתוח 'בלילה' את החלון והגגון וכיוצא בזה, כיון שאז אין תועלת ישירה בזה (ש"ש).

גידולי מים
א. לענין גידול צמח בכלי עם מים, כמו הנחת גרעין אבוקדו במים, גידול נבטים - נחלקו הפוסקים: י"א שדינו כמו הגידול באדמה שאסור בשמיטה (מהר"ל דיסקין כו א. כרם ציון י"א ובש"ת הר צבי או"ח א. ח. החזו"א בנתיב השמיטה ח ג). וי"א שמוותר לגדל בשמיטה צמחים במים (כ"כ בשם שו"ת נחפה בכסף א י"ד ה, ושדה הארץ ג י"ד כה. וכ"פ בספר השמיטה ג א ד. תורת השמיטה גרסבורג, ב ד).

ולמעשה, אם הכלי נמצא בבית אפשר להקל לגדל בו ולטפל בו כדרכו (החזו"א בד"א ציה"ל ק. וכן ראה במשמרת השמיטה ד הערה 43, דלא כח"ש א וכד שהתירו רק בשעה"ד). אבל כשאינו נמצא בבית או שנמצא במקומות האמורים לעיל בדיני זריעה ס"ב שדינו כמו שדה, יש להחמיר ולא לגדל בו.
אך בכל אופן מותר להוסיף מים אם יש בזה צורך לקיום הצמח. אמנם יש להזהר שיהיה בו מים בלבד, אבל אין להוסיף בו חומרים המעודדים הצמיחה וכל שכן עפר (ראה בפוסקים ה"ל).
ב. צמח הגדל בכלי עם מים בבית, ונשבר הכלי - מותר להעבירו לכלי אחר עם מים, אף אם הצמח מונח כבר על הרצפה (ש"מ"ק י"ד יז, מוהר"ג ק).
ג. כלי עם מים הנמצא בבית - מותר להניח בו זר פרחים, ואפילו אם על ידי זה יפתחו הניצנים. ואם הוא בחוץ, אפשר להקל להניח בו פרחים, אך אין לעשות כן אם יפתחו הניצנים על ידי זה (כן נראה לי למעשה לפי המובא: דרך אמונה ד ז. שלחן שלמה עמוד סח. שמיטת קרקעות י"ד כה. משמרת השביעית ד טו).

דעתו / עבודת התורה